

naukama i na taj način, po Gadameru, zapravo onemogućila njihovo istinsko zasnivanje, jeste Aristotelova praktička filozofija.

Tu je Aristotelov pojam *phronesis* od suštinskog značaja, pojam koji je od samoga početka bio osnov Gadamerove misli, osnov na kome je on nastojao da izgradi filozofsku hermeneutiku kao onu čije osnovno pitanje jeste pitanje samorazumevanja. U jednom od svojih poslednjih tekstova Gadamer govori o hermeneutici kao ujedno praktičnom i teorijskom zadatku. Ovo jedinstvo hermeneutičke teorije i prakse počiva na pojmu koji je fundamentalan za Gadamerovu misao, pojmu *phronesis*.

Ono što je centralna namera Gadamera u studijama posvećenim odnosu Platona (*Fileb*) i Aristotela (*Nikomahova etika*) jeste nastojanje da se pojam *phronesis* pokaže kao nerazdvojno jedinstvo obe vrste znanja, teorijskog i praktičkog, te da samo u *Nikomahovoj etici* imamo terminološko fiksiranje *phronesis* kao praktičkog znanja, koje sa sobom povlači razliku etike i metafizike. Ovo sužavanje značenja pojma *phronesis* trebalo bi čitati, misli Gadamer, kao ono koje se odigrava shodno odgovarajućem kontekstu. Ono ne mora biti svedeno samo na dato značenje, jer i sam Aristotel ovaj termin koristi u širem značenju.

Gadamerova interpretacija tipova znanja određena je Hajdegerovim uticajem. Hajdegerovo pitanje bilo je: kako je moguća filozofija sa one strane podele filozofije, kako je moguća a da ne bude teorija u modernom smislu reči, kako je moguće zahvatiti život sam? Za Hajdegera takvo nešto je moguće samo vraćanjem na Aristotelovu filozofiju od koje i počinje podela filozofije u strogom smislu. Uvid u postojanje neteorijske umnosti otvara mogućnost razrade ideje hermeneutike fakticiteta. Međutim, za Hajdegera *phronesis* je samo jedna određena otvorenost života, način raskrivanja, a da se pri tome zanemaruje etičko